

Hvis kommunen beslutter at udbetale hjælpen for kortere perioder, skal den sikre sig, at modtageren har mulighed for at betale rimelige faste udgifter som fx husleje.

Hvis modtageren opfylder betingelserne for hjælp, men kommunen skønner, at den pågældende ikke selv er i stand til at administrere hjælpen, kan kommunen anvende reglerne i forslaget § 88.

Til § 88

Forslaget til § 88 svarer med redaktionelle ændringer til bistandslovens § 49, stk. 1, om kommunens mulighed for at administrere modtagerens hjælp.

Det er en forudsætning for at administrere hjælpen, at kommunen først har forsøgt at vejlede ansøgeren eller modtageren om, hvordan den pågældende kan »få styr på sin økonomi«. Men hvis kommunen vurderer, at vejledning vil være helt nytteløs, kan den umiddelbart overtage administrationen af hjælpen. Reglerne om vejledning er nævnt i forslaget § 7.

Ordningen kan fx bestå i, at kommunen betaler rimelige faste udgifter direkte til kreditor, at kommunen udleverer naturalydelser/rekvitioner, eller at kommunen udbetaler hjælpen for kortere perioder.

Til kapitel 12

Tilbagebetaling

Kapitel 12 indeholder regler om, hvornår kommunen skal træffe afgørelse om tilbagebetaling, og om hvornår kommunen kan vælge at træffe en sådan afgørelse. Derudover indeholder kapitlet regler om, hvordan kommunen gennemfører et tilbagebetalingskrav.

Til § 89

Reglen er identisk med bistandslovens § 25, stk. 1, bortset fra, at det nu er præciseret i nr. 1, at tilbagebetaling på grund af, at modtageren har tilsidesat sin oplysningspligt efter § 90, stk. 4, i dette forslag eller § 11 i forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, forudsætter, at modtageren har gjort det mod bedre vidende (ond tro). Det vil sige, at den pågældende vidste eller burde vide, at den pågældende skulle have givet oplysninger til kommunen. Der er således en formodning for, at modtageren har tilsidesat sin oplysningspligt, hvis kommunen har informeret modtageren om pligten og følgerne af, at den tilsidesættes.

For at kommunen kan stille krav om tilbagebetaling på grund af, at modtageren har tilsidesat sin oplysningspligt, er det en betingelse, at hjælpen er

modtaget uberettiget. Det vil sige, at den pågældende ikke har opfyldt betingelserne for hjælpen.

Den obligatoriske tilbagebetalingspligt omfatter alle former for ydelser efter denne lov. Det betyder, at de personer, som aktiveres efter reglerne i forslaget kapitel 4, også er omfattet.

Hvis modtageren uberettiget har fået ydelser efter denne lov og har fået en dom for socialt bedrageri, hvor retten har fastsat det beløb, som den pågældende skal betale til kommunen, så falder forholdet uden for tilbagebetalingsreglerne i dette lovforslag.

Til § 90

Efter *stk. 1* skal den, der modtager særlig støtte efter forslaget § 34 til dækning af renter og afdrag vedr. ejerbolig og andelsboliger, tilbagebetale hjælpen. Det samme gælder for personer, som modtager hjælp til boligindskud, eller hvad der kan ligestilles hermed.

Reglen svarer med enkelte ændringer til bistandslovens § 25, stk. 1, nr. 2, og stk. 2. Det er præciseret, at modtageren altid har pligt til at tilbagebetale hjælpen. Det er derfor ikke nødvendigt, at kommunen træffer afgørelse om tilbagebetaling.

Kommunen bør senest ved udbetaling af hjælpen orientere modtageren om, at hjælpen skal betales tilbage.

I modsætning til tidligere omfatter tilbagebetalingspligten ikke kun hjælp til dækning af terminsudgifter i sædvanlige ejerboliger. Den obligatoriske tilbagebetalingspligt er udvidet til også at omfatte hjælp til dækning af renter og afdrag på lån vedrørende andelsboliger, uanset om den enkelte andelslaver kan eller ikke kan medregne en del af andelsboligforeningens driftsresultat i sin egen skattepligtige indkomst. Det afgørende er, at modtageren gennem hjælp til betaling af afdragene får en opsparing.

Efter gældende praksis kan kommunen kun gøre et tilbagebetalingskrav gældende overfor den ægtefælle, der har modtaget hjælpen, og som samtidig er ejer af boligen. I *stk. 2* foreslås denne praksis ændret til, at ægtefæller hæfter solidarisk – dvs. sammen og hver for sig – for krav om tilbagebetaling af hjælp til dækning af renter og afdrag vedr. ejerbolig og andelsboliger, uanset om hjælpen er ydet til den ene eller begge ægtefæller, og uanset om boligen er ejet af den ene eller begge ægtefæller.

Socialministeren er efter *stk. 3* bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om tilbagebetaling af den del af den særlige støtte, som ydes til dækning af renter og afdrag på lån vedrørende ejerboliger og andelsboliger.